

## Arrest

nr. 252 677 van 13 april 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name zijn vrees om zijn vader te moeten opvolgen als 'Zoe' binnen de 'River Neegee Zoe Society'. Hij legt ter staving van zijn huidig verzoek de volgende documenten neer: zijn originele paspoort, zijn visum voor de United States of America, zijn Schengenvisum, zijn "Certificate of Appreciation" en het inschrijvingsattest van de Universiteit van Antwerpen.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat hij zijn vader diende op te volgen als 'Zoe' in de 'River Neegee Zoe Society'. Bij arrest nr. 215 123 van 14 januari 2019 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Er werd vervolgens wederom door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bij arrest nr. 226 554 van 24 september 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkomt op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van zijn vorig verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavige asielprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent zijn relaas.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een medisch attest van 20 juni 2018, wijst de Raad erop dat dit medisch attest reeds in het kader van zijn vorig verzoek werd beoordeeld door de Raad in het arrest nr. 226 554 van 24 september 2019: "2.3.13. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde medisch attest van 20 juni 2018 maakt melding van littekens op de schouders en onderrug van verzoeker. Het attest maakt verder melding dat de patiënt, zijnde verzoeker, aangaf dat deze littekens werden aangebracht naar aanleiding van een initiatie in de Zoe-cultus. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. In tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift dat "niet kan worden ontkend dat zijn littekens het gevolg zijn van foltering en ongetwijfeld

een trauma bij hem veroorzaakt hebben”, moet worden vastgesteld dat het attest geen uitspraak doet over de oorsprong of oorzaak van de littekens. Evenmin wordt een causaal verband gelegd tussen de letsels en de door verzoeker aangehaalde problemen. De enkele vermelding dat de littekens op de schouders en onderrug van verzoeker werden aangebracht naar aanleiding van een initiatie in de Zoe-cultus zijn niets anders dan verzoekers eigen verklaringen die werden genoteerd. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat – toen hij 16 à 18 jaar was (aldus tussen 2005 en 2007) – markeringen op verzoekers lichaam werden aangebracht tijdens zijn slaap, dat hij wakker werd en voelde dat hij pijn had, en dat die pijn enkele dagen aanhield, om dan af te nemen.

Verzoeker gaf aan dat hij uiteindelijk met een spiegel keek wat de pijn veroorzaakte en schrok toen hij de markeringen zag. Verzoeker vervolgde dat hij zich echter geen vragen stelde bij het doel van deze markeringen, tot 2017 wanneer hij van zijn vader de reden van deze markeringen vernam (notities, p. 8-11). Bovendien trachtte verzoeker niet eerder (dan 2017) naar deze markeringen te informeren bij zijn ouders of grootmoeder en liet hij bij het CGVS optekenen “Nee ik vroeg het niet, ze zei het is een wonde, pijn op uw rug, het zal beter worden. Ik achtte het niet belangrijk.”, “Later vroeg u niet als u het zag?”, “Ik dacht niet dat het heel belangrijk was, ze zei het zal wel beter worden.” (notities, p. 10). In zoverre deze tekens werden aangebracht tijdens een tribale ritus dan kan uit verzoekers verklaringen enkel blijken dat hij hierdoor amper gestoord werd. Thans stellen dat hij gefolterd werd is strijdig met verzoekers verklaringen nu hij dit niet heeft beweerd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch heeft hij enige melding gemaakt van een traumatische ervaring. In tegendeel verzoeker was geheel ongeïnteresseerd en voelde zich door de gebeurtenis – in zoverre ze al zou hebben plaatsgevonden, quod in casu non, - niet aangesproken. Daarenboven verliet verzoeker Liberia niet omwille van het aanbrengen van deze markeringen op zijn rug (ergens tussen 2005 en 2007), maar pas in 2017 omdat hij zijn toenmalige verloofde in de Verenigde Staten wilde vervoegen (notities, p. 16-17). De verwijzing naar het arrest EHRM, “R.C. t. Zweden”, 9 maart 2010, § 50-53, Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vraag of - in casu het medische attest - tot nader onderzoek noopt, moet beoordeeld worden in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest “R.C. tegen Zweden”, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest “D.N.W. tegen Zweden”, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest “I. tegen Zweden”, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest “R.J. tegen Frankrijk”, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Verzoekers verklaringen zijn niet geloofwaardig, noch kan uit blijken dat de littekens waarvan het bestaan door het medisch attest wordt vastgesteld, het gevolg zijn van mishandeling of foltering.”.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 januari 2021, voert verzoekende partij aan dat zij naar de middelen van haar verzoekschrift verwijst. Zij licht toe dat zij een medisch attest heeft neergelegd. Zij stelt dat toen zij werd ingewijd en de littekens op haar rug kreeg, zij nog minderjarig was. Dit was niet de reden waarom zij vluchtte. Zij vluchtte wel omdat zij later hoorde dat zij haar vader in de genootschap moest opvolgen. Verzoekende partij is zich pas later, in 2017, bewust geworden van haar lidmaatschap. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat het medisch attest werd miskend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die vermogen de grond in voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

4.3. Verzoekende partij beperkt zich immers grotendeels tot het beknopt herhalen van haar vluchtrelaas, in welk verband in de beschikking van 11 januari 2021 het volgende wordt opgemerkt:

*“Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name zijn vrees om zijn vader te moeten opvolgen als ‘Zoe’ binnen de ‘River Neegee Zoe Society’. Hij legt ter staving van zijn huidig verzoek de volgende documenten neer: zijn originele paspoort, zijn visum voor de United States of America, zijn Schengenvisum, zijn “Certificate of Appreciation” en het inschrijvingsattest van de Universiteit van Antwerpen.*

*In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn bewering dat hij zijn vader diende op te volgen als ‘Zoe’ in de ‘River Neegee Zoe Society’. Bij arrest nr. 215 123 van 14 januari 2019 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Er werd vervolgens wederom door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bij arrest nr. 226 554 van 24 september 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.*

*(...) Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).”*

Het door verzoekende partij ter zitting louter herhalen van haar vluchtmotieven, met name het feit dat zij zou zijn gevlucht omdat zij hoorde dat zij haar vader in de genootschap moest opvolgen, is geenszins van aard afbreuk te doen aan de beoordeling hiervan in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming gedaan, en vermag geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen.

4.4. Verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het verwijzen naar een door haar neergelegd medisch attest en de algemene kritiek als zou dit document zijn miskend, waarbij zij er evenwel (opnieuw) geheel aan voorbijgaat dat, zoals in de beschikking van 11 januari 2021 werd opgemerkt, zij dit medisch document al eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft aangebracht en dit stuk toen werd beoordeeld, en (al)dus reeds beoordeeld is.

De Raad herneemt de grond in voornoemde beschikking waar dit reeds duidelijk werd uiteengezet, met name waar wordt gesteld: “Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een medisch attest van 20 juni 2018, wijst de Raad erop dat dit medisch attest reeds in het kader van zijn vorig verzoek werd beoordeeld door de Raad in het arrest nr. 226 554 van 24 september 2019: “2.3.13. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde medisch attest van 20 juni 2018 maakt melding van littekens op de schouders en onderrug van verzoeker. Het attest maakt verder melding dat de patiënt, zijnde verzoeker, aangaf dat deze littekens werden aangebracht naar aanleiding van een initiatie in de Zoe-cultus. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. In tegenstelling tot de bewering in het verzoekschrift dat “niet kan worden ontkend dat zijn littekens het gevolg zijn van foltering en ongetwijfeld een trauma bij hem veroorzaakt hebben”, moet worden vastgesteld dat het attest geen uitspraak doet over de oorsprong of oorzaak van de littekens. Evenmin wordt een causaal verband gelegd tussen de letsels en de door verzoeker aangehaalde problemen. De enkele vermelding dat de littekens op de schouders en onderrug van verzoeker werden aangebracht naar aanleiding van een initiatie in de Zoe-cultus zijn niets anders dan verzoekers eigen verklaringen die werden genoteerd. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat – toen hij 16 à 18 jaar was (aldus tussen 2005 en 2007) – markeringen op verzoekers lichaam werden aangebracht tijdens zijn slaap, dat hij wakker werd en voelde dat hij pijn had, en dat die pijn enkele dagen aanhield, om dan af te nemen.

Verzoeker gaf aan dat hij uiteindelijk met een spiegel keek wat de pijn veroorzaakte en schrok toen hij de markeringen zag. Verzoeker vervolgde dat hij zich echter geen vragen stelde bij het doel van deze markeringen, tot 2017 wanneer hij van zijn vader de reden van deze markeringen vernam (notities, p. 8-11). Bovendien trachtte verzoeker niet eerder (dan 2017) naar deze markeringen te informeren bij zijn ouders of grootmoeder en liet hij bij het CGVS optekenen “Neen ik vroeg het niet, ze zei het is een wonde, pijn op uw rug, het zal beter worden. Ik achtte het niet belangrijk.”, “Later vroeg u niet als u het zag?”, “Ik dacht niet dat het heel belangrijk was, ze zei het zal wel beter worden.” (notities, p. 10). In zoverre deze tekens werden aangebracht tijdens een tribale ritus dan kan uit verzoekers verklaringen enkel blijken dat hij hierdoor amper gestoord werd. Thans stellen dat hij gefolterd werd is strijdig met verzoekers verklaringen nu hij dit niet heeft beweerd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch heeft hij enige melding gemaakt van een traumatische ervaring. In tegendeel verzoeker was geheel ongeïnteresseerd en voelde zich door de gebeurtenis – in zoverre ze al zou hebben plaatsgevonden, quod in casu non, - niet aangesproken. Daarenboven verliet verzoeker Liberia niet omwille van het aanbrengen van deze markeringen op zijn rug (ergens tussen 2005 en 2007), maar pas in 2017 omdat hij zijn toenmalige verloofde in de Verenigde Staten wilde vervoegen (notities, p. 16-17). De verwijzing naar het arrest EHRM, “R.C. t. Zweden”, 9 maart 2010, § 50-53, Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vraag of - in casu het medische attest - tot nader onderzoek noopt, moet beoordeeld worden in het licht van de gestaafe dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest “R.C. tegen Zweden”, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest “D.N.W. tegen Zweden”, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest “I. tegen Zweden”, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest “R.J. tegen Frankrijk”, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Verzoekers verklaringen zijn niet geloofwaardig, noch kan uit blijken dat de littekens waarvan het bestaan door het medisch attest wordt vastgesteld, het gevolg zijn van mishandeling of foltering.”.

Verzoekende partij verliest dit dus duidelijk uit het oog. De Raad herinnert eraan dat, zoals eveneens in voormelde beschikking werd aangegeven, verzoekende partij “ (...) onderhavige asielpprocedure en het onderhavige beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens zijn vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent zijn relaas.” en wijst voorts op het gezag van gewijsde van zijn (voormelde) rechtspraak.

4.5. Verzoekende partij verwijst voor het overige naar de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij voorts enige concrete inhoudelijke repliek met betrekking tot de in de beschikking van 11 januari 2021 opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS